

Twee zonnen

Michelle van Dijk

ISBN:9789402159530
Schilderij kaft: Daniël Courbois

Ode aan mijn vader.

En voor mijn kinderen.
Sprookjes en dromen bestaan.
Laat anderen je het tegendeel niet bewijzen.

maart 2018

Twee zonnen

Een keuze, een verhaal,
Een wereld in een wereld.
Eigen ritme, vorm en kleur.
Alles is mogelijk.

Stel je voor.

Inhoud

Proloog	5
1. De wandeling	7
2. Verdwaald	26
3. De ontmoeting	42
4. De zoektocht	55
5. Het verhaal van Goedvolk	68
6. Het ontstaan van Hier	77
7. Faye's trouw	87
8. Het Rolvolk	103
9. De eerste barrière	126
10. Myra's vader vertelt	141
11. De tweede barrière	153
12. Madame Sinette	171
13. Myra's jeugdherinneringen.	185
14. Verwijdering	194
15. Oud zeer	205
16. De derde barrière	223
17. Laura's inzicht	240
18. Verbinding en groei	247
19. De opoffering	257
20. De vierde barrière	274
21. De stad van de hervonden dromen	283
22. Het Atelier	297
Nawoord	310
Dankwoord	312

Proloog.

De inhoud van de barokke lijst voor hem doet een appèl op hem. Hij blijft er naar staren en het neemt hem in beslag. De hoeken van zijn gezichtsveld zijn nog wazig van de tranen. De ijzige contouren van het werk gaan op in mist. Het lijkt zijn wanhoop en verdriet uit te drukken. Zijn moeder wil er niet naar kijken maar hij heeft het gevoel dat hij moet. Het was van zijn vader. De jongen is ten einde raad. Waarom moest dit nu juist zijn vader overkomen? Waarom was het zijn moeder niet? Haar had hij misschien beter kunnen missen. Hij drukt zijn woede en zijn schuldgevoel om die gedachte weg. Emoties volgen elkaar in rap tempo op. Hij weet zich geen raad. Ze ligt alleen maar op bed en met haar rug naar hem toe. Hij dwaalt door het huis. Ze heeft niet door dat hij bij haar gaat liggen en haar warmte zoekt, die ze niet geeft. Ze heeft niet door dat hij snakt naar een vriendelijk woord, een aanraking. Naar het vertrouwen dat alles goed zal komen.

Deels beseft hij niet wat hem is overkomen. Hoe kan iemand nu van huis vertrekken en dan nooit meer terugkeren? Hoe werken de dagen zonder hem? Sindsdien lijkt niets meer hetzelfde. Hij mist iedere routine en sturing. Hij mist zijn houvast en zijn geluk. De dagen zijn grijsblauw van kleur en missen iedere schakering van licht. Zijn oren lijken vol met water te zitten, zijn mond gesnoerd. Het is zo stil in huis. Hij mist de thuiskomst, de eetmomenten, het lachen om simpele grapjes, de aai over zijn bol. Hij mist de genegenheid die zijn ouders voor elkaar hadden, ook al waren er soms moeilijke momenten. De jongen pakt de lijst van de bank waarachter een ander schilderij schuil gaat dat zijn moeder al van de muur had gerukt in een aanval van woede. Het woud dat erop staat is getuige van zijn lijden. Een eik torent hoog en statig boven alles uit. Ooit is hij gehavend uit de strijd gekomen waarvan de littekens nog zichtbaar zijn in de vorm van afgebroken takken. De jongen heeft ook diepe wonden opgelopen en hoopt dat hij ooit zal leren leven met de littekens, maar nu is de wond nog te vers.

De jongen voelt aan de afdrukken van de kwast in de ruwe structuren van de verf. Hij herinnert zich één van de vele uitstapjes met zijn vader. Er ging weinig meer mee dan een tent, twee slaapzakken en een blik met worstjes. Toch vermaakten ze zich prima. Zijn vader vertelde dan over de natuur en over het perspectief op zijn favoriete schilderij. Hij vertelde over de menging van kleuren en door de ogen van de jongen leek een nieuwe wereld te ontstaan, die van hen samen was. Licht en kleur versmolten tot één en lieten vochtige voetstappen achter, afdrukken in verf, door een nieuw te ontdekken

wereld. Een wereld waar hij en zijn vader zich thuis voelden.

De jongen herinnert zich de lessen en het geduld van zijn vader. Het ongeluk sneed door al zijn zekerheid heen. Sindsdien heeft hij van alles geprobeerd om de grip op het leven weer terug te vinden en de onzekerheid te verdrijven. Maar ze kan niet luisteren. Zijn moeder luistert niet. Haar wereld is geminimaliseerd tot een zwart geheel. Een muur die op haar afkomt en alles koud en alleen achterlaat. Hij weet niet hoe hij haar kan bereiken, haar weer voor zich kan winnen en haar kan laten lachen zoals zijn vader dat altijd deed. Hij heeft gefaald. De krassen bedekt met korsten op zijn bovenbenen zijn stille getuigen van zijn lijden. Er is niemand die hier iets van af weet.

Hij stopt een stuk oud stokbrood in zijn rugtas en een oude reep chocolade, kleding en een deken. Zijn nieuwe rode rugzak die bedoeld was voor school, zijn nieuwe school. Er hadden veel studieboeken in gepast. Maar hij weet niet hoe hij daar nu aansluiting zou moeten vinden. Er is niemand die hem begrijpt. Hij moet een oplossing zoeken. Één die zijn moeder zal helpen en die hem weer zal herenigen met zijn vader. Zo stapt hij 's nachts de deur uit. Onhandig blaast hij zijn moeder een kus toe en dan sluipt hij weg in het donkerste gedeelte van de nacht. Hij gaat op zoek naar de oude eik, waar zijn mooiste herinneringen rusten.

1. De wandeling.

Een haarlok is losgekomen uit haar paardenstaart en streelt haar wang. Myra draait zich om. Een zacht briesje ontmoet haar gezicht. Ze doet haar ogen dicht. Myra richt haar gezicht op naar de hemel en geniet van de warmte van de zonnestralen. Ze ervaart de lichtvlekken door de takken van de bomen die zachtjes heen en weer wiegen in de wind. Ze ademt diep in. En uit. Ze hoort in de verte hoe twee Vlaamse gaaien ruzie maken met elkaar. 'Wat een rust', denkt ze. Dan kijkt ze achter zich.

'Kom op Felice, kom je er ook even bij?' Het peutertje hobbelt wat achter hen aan en is afgeleid door een tak op de weg. Dapper stapt ze erop en Myra hoort het takje onder het sandaaltje knappen. Felice vindt het blijkbaar een leuk geluid want ze doet het nog een keer. Daarna raapt ze drie stukjes op, kijkt ernaar en gooit ze weg als ze haar vader in het oog krijgt. Myra kijkt tevreden in de kinderwagen voor zich. Cedric slaapt in de kinderwagen en krult af en toe zijn lipjes, hij glimlacht. Dan hoort ze haar dochter weer. 'Nee Felice, bah! Dat is vies schat.' Maarten komt omhoog na het strikken van zijn veter. 'Kom Felice, 'zegt Maarten, 'Faye komt zo wel terug, die is op onderzoek uit.' Maarten fluit en tuurt in de verte over het veld heen naar het struikgewas aan de andere kant. 'Kijk daar, ik zie haar lopen.' Felice trekt kort haar schouders op en slentert achter haar vader aan. Myra bedenkt zich hoe heerlijk het moet voelen om nog zo onbezorgd rond te kunnen dartelen.

Maarten oppert richting Myra: 'we zouden naar dat veld kunnen lopen?' Hij heeft een enthousiaste glimlach op zijn gezicht, zoals hij vaker heeft als hij zich op iets verheugt. 'Weet je wel waar het gras al vrij hoog staat en waar nog oude grasrollen liggen? Dat vind ik nu echt zo'n stukje wat eruit ziet alsof de mensheid twee tot drie weken terug opeens verdwenen is.' Myra denkt terug aan dat stukje grond. Bij een wandeling van een paar dagen geleden waren ze daar ook langgekomen. Ze waren toen niet gestopt. Het weer is nu beter om daar mooie foto's te kunnen maken. Want Myra weet dat Maarten dat bedoelt met zijn glimlach. Hij is altijd op zoek naar bijzondere kiekjes. Het is niet ver weg, maar nog wel een kwartiertje lopen. Het ligt prachtig. Tussen de notenbomen door is er een klein besloten uitkijkje naar een klein dal dat in een soort kromming naar beneden loopt. De plek was toen half donker door de overhangende takken van

de al wat oudere walnotenbomen. Af en toe viel de zon tussen de wolken en takken door, wat een diffuus licht gaf op de ruwe bodem van het veld. Maar daarna kwamen er donkere wolken aanzetten en zijn ze weer snel terug naar huis gelopen. 'Ja, dat is een mooi plekje voor foto's, maar dat is ook best wel een stukje lopen nog. Ik hoop dat Felice dat volhoudt', zegt ze half tegen zichzelf. Gelukkig hebben ze de dubbele kinderwagen meegenomen op vakantie. Maarten pakt zijn camera en zoomt een keer in. Hij blaast op de lens om denkbeeldige stofdeeltjes weg te krijgen. Het is duidelijk te zien dat de innerlijke fotograaf in hem zich verheugt. Myra bedenkt dat hij de laatste tijd genoeg stress heeft gehad en dat hij waarschijnlijk dringend toe is aan ontspanning in creatieve zin. Maarten richt zijn lens even op de wijngaard naast hen. Myra besluit dat het goed is om even te gaan. Het zal een mooie wandeling zijn. Ze is blij dat ze nog snel een kleine lunch heeft meegenomen voor de zekerheid. Ook kunnen ze vanaf die plek het bos in om via een andere route terug te keren.

Myra herinnert zich dat ze een kleine week geleden aankwamen bij het vakantiehuis van haar ouders en dat Maarten gelijk de tuin in verdween om foto's te maken. Eigenlijk wilde ze eerst hun spullen samen uitpakken, maar ze besloot er voor dat moment even geen punt van te maken dat hij zo snel zijn eigen gang ging. Zolang ze Maarten kent, is hij eigenlijk al gek op fotografie. Eens in de zoveel tijd komt hij met een unieke foto aan, die de woonkamer kan verrijken. Een hoge muur in de woonkamer hangt intussen al flink vol.

De familie van haar vaders kant vindt zijn oorsprong in de Dordogne. Het huis van Myra's ouders was ooit eigendom van haar opa, die overleed toen zij ongeveer tien jaar oud was. Ze heeft hem eigenlijk niet gekend. Ze had hem maar een paar keer ontmoet. Haar vader had er echter op gestaan dat ze het huis aanhielden en verder opknaptten. Myra verwacht dat haar ouders over een paar dagen ook aankomen om een week vakantie met hen te vieren, voordat zij weer terug gaan naar Nederland. Samen kunnen ze dan nog een aantal dagen genieten van de geneugten van de Perigord. 'Notenwijn', verzucht Myra, 'en...oh ja, ik ga truffelpasta maken! Niet vergeten.' Ze herinnert zich dat ze wat Foie Gras moet kopen als ze weer boodschappen gaan doen. Dat vindt haar vader lekker, maar Myra griezelt ervan. Ze denkt terug aan die keer dat ze het goedje voor de eerste keer probeerde. Ze gruwelt als ze aan de smaak en structuur

van het vlees denkt. Ze is niet zo'n held als het om orgaanvlees gaat. Myra is blij met het vooruitzicht dat haar ouders hun kant op komen. Ze komen de kleinkinderen natuurlijk ook verwennen. Ze hebben hen gemist. Myra vreest dat ze hen teveel suikers gaan toedienen, zoals zoveel opa's en oma's uit liefde en enthousiasme doen maar wat hun kinderen erg druk zal maken. Ze is daarnaast blij dat Maarten en zij dan weer de mogelijkheid krijgen om wat tijd aan elkaar te kunnen besteden. 'Dat is nodig', bedenkt Myra met een bezorgde frons op haar gezicht. Ze veegt weer een donker bruine haarlok uit haar gezicht.

Maarten loopt voor haar met Felice aan zijn hand. Ze kijkt tegen zijn rug aan en naar de achterkant van zijn hoofd. Het is een lange man van ongeveer één meter negentig met een breed postuur. Lichtjes ziet ze de tekenen van het goede leven rond zijn middel, maar ook van het vele werken en de makkelijke maaltijden die daarbij horen. Zijn rossige springerige haar is aan de lange kant en hangt iets over zijn oren. Ze ziet zijn stoppels als hij kort zijn hoofd naar Felice toedraait. Hij had die ochtend geen zin gehad om zich te scheren. Kort draait hij zich om naar haar om te kijken waar ze loopt. Maarten heeft blauwgrijze ogen met lichte wimpers. Zijn baard is altijd iets roder dan de rest van zijn haar en Myra zou willen dat hij zijn baard vaker liet staan. Het geeft hem een beetje het uiterlijk van een Viking en dat staat haar eigenlijk wel aan, maar hij vindt dat niet gepast op het werk. Myra bedenkt zich een tikje triest dat ze niet meer met elkaar praten zoals vroeger. Het werk lijkt meer en meer de boventoon te voeren. Ze hebben zelden meer samen een lachkick of een gekke bui. Zoals zo vaak gebeurde toen ze elkaar net leerden kennen, nu zo'n elf jaar geleden.

Myra hoort Felice iets tegen haar zeggen waardoor haar gedachten worden afgeleid. 'Felice, dat is een mooie bloem! Ja hoor, die mag je wel plukken, doe maar met een lange....oh, de bloem zo is ook mooi.' Felice houdt trots alleen de bloem van een paardenbloem omhoog om aan haar te laten zien. 'Doe maar in mama's mandje onderin de kinderwagen. Kom eens, er zit een beestje in je haar. Nee, dat is niet eng. Hij is al weg!'

Faye, hun wolfshond, racet door het struikgewas naast hen. Ze moet haar energie kwijt. Af en toe komt ze langs stuiten met de tong uit haar bek en stuift weer weg als ze denkt een haas of een ree te hebben gehoord of geroken. Cedric beweegt zijn hoofdje, kucht en slaapt weer verder. Een blonde krul verschuift op zijn voorhoofd door

een kleine windvlaag. Hij is licht van kleur behalve zijn ogen. Vlug doet Myra haar halflange donker bruine haar op een staart als de wind ermee blijft spelen. Myra is met haar één meter zestig aan de kleine kant en ze heeft ronde vormen, maar op de juiste plaatsen zoals Maarten altijd zegt. Zelf heeft ze daar een andere mening over. Haar donkere uiterlijk heeft ze van haar vaders zijde die een Franse komaf heeft. Ze heeft het steile haar van haar moeder gekregen, waardoor haar uiterlijk een iets indiaans tintje heeft.

Het was een goed idee om na het late ontbijt te gaan lopen, bedenkt Myra. Het is tweeëntwintig graden en half bewolkt. Cedric ligt onder een dunne doek te slapen. De blauwe doek zit vol met fel gele stippen. Van oma gekregen. Myra en haar moeder zijn gek op stippen. Er zitten stippen op de shirts van Felice, ze heeft er daar vijf van. Ze heeft een diadeem met stippen, een jasje. Myra's sokken hebben stippen. Maarten wordt er gek van. Hij heeft haar met een lach verboden om nog meer spullen met stippen te kopen. Hij wordt er psychedelisch van roept hij bij iedere aankoop. Maar ze ziet ook dat zijn mondhoeken kort omhoog gaan voordat hij zijn hoofd daarna weer wegdraait. Myra kan dan van hem genieten omdat ze het plezier van zijn gezicht af kan lezen. Cedric lijkt eigenlijk op zijn vader vindt zij. Wat haar kant van de familie ook zegt. 'Ja oké, hij heeft haar vorm gezicht en kleur ogen. Ja, misschien heeft hij ook wel haar neus? Maar die groeien later altijd nog door bij mannen. Dus wie zal het zeggen?' Maar als hij lacht, is hij net zijn vader.

Cedric is totaal anders dan Felice. Zij is een heerlijk blond dartel meisje met veel fantasie en pit. Ze is graag buiten en heeft een eigen wil. Cedric voegt zich nog wel, gezapig ding dat hij is. Maar Felice die heeft er soms best een kop op. Als haar iets niet zint, moeten ze al hun opvoedingsvaardigheden uit de kast halen. Nu al. Ze is zo aan school toe met haar drieënhalp jaar oud. Maar vandaag niet, vandaag zijn ze lekker buiten en hobbelt ze lekker mee. Ze loopt handje in hand met haar vader die hoog boven haar uittorent. Ze praten over iets en blijkbaar is het leuk.

Maarten kijkt naar haar als zij weer naar Faye wijst. Faye is weer een ander dier op het spoor en verdwijnt tussen de struiken in de verte. Dan kijkt Myra terug naar Felice. Dat felroze shirt staat haar zo goed! 'Gelukkig laat ze zich nog een tijdje stijlen', bedenkt Myra zich. Felice kijkt achterom en zwaait. 'Mama! Faye doet gek!' 'Ja lieverd, ik zie het.'

‘Volgens mij moeten we zo recht de heuvel weer op en dan een kleiner pad volgen, dat ergens begint aan de linkerkant’, zegt Maarten terwijl hij op zijn telefoon kijkt. Altijd een vaste route volgen, zelfs al ben je ergens bekend. Altijd heeft hij Googlemaps aan op zijn mobiel. ‘Als we bij dat dal komen dan is het eigenlijk niet heel ver meer hoor. Misschien kunnen we door het bos ergens doorsteken’, denkt hij hardop. Myra kijkt waar hij heen wijst. ‘Ja, laten we dat maar doen. De vorige keer kwamen we van de andere kant. Het ziet er ook begaanbaar uit met de kinderwagen. Niet geheel onbelangrijk’, zegt Myra, ‘anders mag jij hem de berg op trekken.’ Maarten lacht. ‘Gna, nou, je hebt toch spierballen? Ik krijg zo die kleine meid op mijn nek als die moe is hoor!’ Hij werpt een blik op Felice. ‘Ja oké, dat is waar. Maar die kan ook in het zitje naast Cedric in de wagen.’ ‘Oké, oké, dan duw of trek ik wel’, antwoordt Maarten en hij acteert daarbij iets dat op tegenzin moet lijken.

Onderweg staan er veel oude eiken. Ze zijn klein gebleven doordat de bodem veelal rotsachtig is en de bomen ook te maken hebben met periodes van droogte. Hun bast is ruw en gebarsten. De takken lopen kronkelig omhoog alsof iedere tak op zich een strijd heeft gevoerd om te kunnen overleven. Ze voeren een individuele strijd naar het licht toe. De kleine eikenbladeren knisperen in de wind. De bodem ziet eruit alsof het onlangs herfst is geweest, terwijl het half juni is. Lege eikelhulzen liggen her en der langs de weg, die in een bocht omhoog loopt. De weg wordt hier na de vorige splitsing minder vaak gebruikt. Het midden van het asfalt is gescheurd. Er groeit gras en onkruid doorheen. ‘Zo, dit is wel een sluiproute voor de plaatselijke bewoners geloof ik’, zegt Maarten. ‘Lekker stil hier zeg!’ Het mos op de oude eiken lijkt hier ook meer en meer vertegenwoordigd. ‘Tekenen van schone lucht zou je vader zeggen!’, zegt Maarten terwijl hij naar het mos op een boom wijst. ‘Deze route is een stuk mooier nog hè?’ Myra knikt terug als Maarten haar even aankijkt. Het zonlicht weerkaatst in zijn grijsblauwe ogen. Ondertussen komt er een kouder briesje opzetten.

Myra trekt haar vestje uit de luiertas en knoopt hem om haar middel. Felice loopt nog steeds bij hen, half aanwezig, soms neuriënd tegen zichzelf. ‘Vast een liedje wat ze op het kinderdagverblijf heeft geleerd’, zegt Myra tegen Maarten terwijl ze naar Felice knikt. Vaag denkt ze ‘Olifantje in het bos’ te herkennen. Ze voelt een zweempje van trots; ‘wat houdt Felice dit goed vol.’ Myra merkt dat ze nu snel

groter wordt en meer aankan. Meestal had ze al lang het bijltje erbij neer gegooid. Maar ze vindt de dorre bladeren naast de weg erg interessant. Hier stampst ze wat doorheen.

De weg loopt daarna een stukje vlakker en vervolgt in een flauwe bocht naar rechts. Het lijkt alsof ze bijna op de heuvelrug zijn beland. Ze kunnen niet ver kijken omdat de vele bomen hen het zicht ontnemen. Aan de linkerkant gaat een bospad iets schuin naar beneden. 'Ah! Dit is dat pad denk ik', zegt Maarten. Hij kijkt op zijn mobiel. 'Hè! Die verbinding! Dat ding geeft steeds iets anders aan.' Geïrriteerd bergt Maarten zijn mobiel op in zijn zak en kijkt Myra aan. 'Ik weet zeker dat dit 'm is!' Het ziet er hier niet uit alsof er nog meer paden zullen zijn. Myra's ervaring is dat hier maar weinig wegen zijn en ze komen meestal bij dezelfde soort gehuchtjes voorbij. Je kan dan het gevoel hebben dat je in een cirkel rond loopt. Door de eikenbomen kan ze al notenbomen onderscheiden die verder naar beneden in het dal zijn geplant.

Felice trekt aan de hand van Maarten. 'Pap, mag ik op jou zitten?' Maarten kijkt naar beneden en lacht. 'Nou vooruit, je hebt al zo ver gelopen. Wel moeten we uitkijken dat je geen tak raakt, je bent op mijn schouders zelfs langer dan papa hè?' 'Jaahaaa', zegt Felice terwijl ze haar armpjes omhoog uitstrekt en zich op laat tillen. Myra doet toch haar vestje open aan en loopt na een paar tellen achter het tweetal aan met de kinderwagen. Ze heeft een riempje om haar pols gedaan en ook om de duwstang van de kinderwagen. Dit om eventuele ongelukken te voorkomen als ze zou vallen. De kinderwagen zou dan een kant op kunnen gaan die haar bij voorbaat al veel angst inboezemt.

Verderop hoort ze Felice giechelen waardoor ze haar gedachten kan verzetten. Tussen de takken van een boom door ziet ze haar blonde vlecht heen en weer dansen terwijl Maarten huppelt tijdens het lopen. Aan één kant van het pad is het erg steil. Er groeit vaak nog net een braam of een stel varens om vervolgens steil af te lopen naar beneden. Ze komen een haarspeldbocht tegen in het bospad. Myra moet de wagen goed vasthouden en bedenkt dat ze mogelijk ook hier weer naar boven moeten als het bospad onbegaanbaar zou blijken te zijn. Dat zal een flinke klim betekenen. Faye voegt zich bij Myra en haar tong hangt ver uit haar bek. Myra doet haar vast om te voorkomen dat ze teveel haar eigen route gaat volgen. 'Hé meisje, heb je lekker gerend?' Myra haalt haar kort aan.

Myra ziet Maarten en Felice niet als ze in een klein dalletje aankomen met gras tot halverwege haar kuit. Een grasspriet steekt onder de pijp van haar spijkerbroek door en kietelt lichtjes haar kuit. Myra draait de kinderwagen en trekt die nu achter zich aan door het gras terwijl Faye haar volgt. Myra kijkt haar ogen uit. Het stikt er van de mooie wildbloemen in alle kleuren en de lucht is gevuld met hun aroma. Myra denkt aan vrienden die in de buurt ook een huis hebben en die hebben verteld dat hier veel wilde en zeldzame orchideeën groeien. Sommige bloemen komen haast exotisch over, alsof ze zich in de tropen begeven. Verder in het veld liggen een paar oude grasrollen. Daarachter is een veld met notenbomen. Myra loopt verder het veld op naar zo'n rol. Plots springen Felice en Maarten haar tegemoet vanachter een grasrol. 'Jemig! Ik zou toch beter moeten weten met twee peuters!' Terwijl Myra op adem komt, spreidt Maarten lachend een dekentje uit. 'Je schrok nog echt ook!' Felice trekt een trots gezicht en loopt iets rechter dan ze normaal zou doen richting een bloem om die te gaan plukken. 'Kom, dit is een mooi plekje om wat te drinken', vervolgt Maarten. Myra zet Faye vast aan een boom waar ze zich tevreden opkrult voor een dutje. Felice neemt vast plaats op het kleed en vist eikels uit haar zakken. Ze heeft er best veel verzameld, ziet Myra nu. De eikels rollen van de hoek van het kleed.

Cedric wordt wat onrustig in de wagen dus die draait Myra richting het kleed, zodat hij kan zien waar ze zijn als hij wakker wordt. Maarten pakt een tasje onder uit de kinderwagen. Daarin zit een fles water en een paar pakjes appelsap voor de kinderen. Hij neemt een slok uit de fles water terwijl hij zijn hoofd een beetje in zijn nek gooit. Hij drinkt even flink door. Myra moet lachen, ze heeft de neiging om het liedje van een reclame van Coca Cola te gaan zingen waarin een stoere man met ontbloot bovenlichaam zijn schoonheid tentoon spreidt terwijl hij zijn drankje drinkt. Ze houdt zich in. Maarten zou het binnenpretje waarschijnlijk niet begrijpen wat weer tot onnodige discussies kan leiden. Ze laat het liever zo. Maarten, die wel door heeft dat er iets speelt bij Myra, draait zich met een halve glimlach naar haar om en zegt; 'wat?' Hij lacht terwijl zijn ogen fonkelen als hij haar een ogenblik intens aankijkt. Hij kijkt naar Cedric. 'Ja,' denkt Myra, 'ik weet wel wat jij denkt.' Er gaan snel wat vlinders door haar buik. Een haastig warm gevoel verplaatst zich van haar onderbuik richting haar benen. Een gevoel wat ze lang heeft moeten missen. 'Misschien dat het helpt om weg te zijn van de dagelijkse routine', bedenkt Myra. 'Sliepen

ze allebei maar even heel diep,' zegt Maarten op iets zachtere en donkerdere toon tegen haar. Hij kijkt terug naar Myra en zij trekt semi nonchalant een wenkbrauw omhoog. 'Ja ja, ik weet het wel, zo diep dat ze ons niet horen.' Weer reageert Maarten met; 'wat?' 'Ik dacht gewoon aan een gezellig gesprek zo tussen die hooirollen op dit kleedje.' Terwijl Maarten naar beneden wijst naar het kleed. 'Ja ja', zegt Myra terwijl ze haar steile donkerbruine haar naar achteren gooit met een beweging van haar hoofd. Haar bruine ogen staan iets schuin in haar gezicht. 'Dat dacht ik al.' Haar bruine ogen lijken altijd een tint lichter als ze in de juiste stemming is. Maarten vindt dat ze dan de kleur van een hazelnoot hebben, als het licht erin schijnt. En haar ogen fonkelen Maarten tegemoet. Ze tuit iets overdreven haar lippen voor ze haar arm strekt richting de waterfles. 'Dirty mind', zegt hij zachtjes tegen ogenschijnlijk niemand in het bijzonder en schudt glimlachend zijn hoofd terwijl hij Myra de fles water aangeeft. Ze neemt een slok maar blijft hem net te lang aankijken. Zijn blik dwaalt een moment af naar haar décolleté die iets meer zichtbaar is als ze iets naar voren komt. Ze heeft haar zwart kanten lingerie aan. Hij kan het bandje net zien. Even denkt hij aan het gevoel van haar heupen tussen zijn handen als hij haar naar zich toetrekt als hij wordt afgeleid. Hij kijkt een tikje teleurgesteld als Felice met nog een bloem in haar handjes aan komt huppelen.

Maarten neemt de bloem aan en verdiept zich weer in een gesprekje met Felice. Hij doet zijn best om zijn aandacht weer op haar te richten en ontwijkt Myra's blik even. Het water dat Myra drinkt is niet echt koel meer, maar het gaat. Vaag proeft ze de cola die eerst in de fles had gezeten. Ze had hem beter moeten omspoelen. Maarten peutert aan het volgende tasje onderin de kinderwagen en voorziet hen drieën van een stuk stokbrood met een stuk brie. Cedric is intussen wakker geworden en kijkt nog een beetje afwezig voor zich uit. 'Wil hij ook al?', vraagt Maarten met een volle mond. 'Nou, laat hem nog even bijkomen, die meldt zich zo wel.'

De bomen op het stuk van het bos voor hen zijn jonger en hebben nieuwe groene scheuten. Ze kijkt verder en omdat ze op een flauw hellinkje zitten, kan ze een beetje zien hoe het bos zich verderop vormt. 'Het is echt een stuk bos dat er anders uitziet dan de rest. Onderaan, in het struikgewas, zijn nog wat resten te zien.' 'Afgebrande stronken', zegt Maarten, met volle mond, die haar blik heeft gevolgd. 'Er moet een paar jaar terug een brand hebben gewoed. Het was een

oud bos aan de omvang van de stronken te zien. Maar mogelijk is niet alles afgebrand van dat oude deel. Het nieuwe gedeelte ziet er niet al te groot uit naar wat ik zo kan overzien.' 'Zonde,' denkt Myra. Ze neemt nog een hap. Naast haar staat Felice met haar nog peuterachtige ronde buikje tegen haar schouder aan. Ze slurpt uit haar pakje naast Myra's oor. Myra voelt het gewicht van haar kleine lijfje dat steeds zwaarder tegen haar aanleunt. 'Ach, lieverd, is het lekker?' Myra draait zich iets meer naar haar peutermeisje toe terwijl ze haar vinger even langs haar oor haalt om haar haar erachter te doen. Ze knikt alleen en wrijft met haar handje in haar oogje. 'Een beetje moe aan het worden zie ik?' 'Nee mama!', zegt Felice een tikje gepikeerd. Maar ze gaat ondertussen door met wrijven en blijft tegen haar moeder aanleunen. Maar nu meer tegen de zijkant van Myra's lichaam. Myra pakt haar rond haar middel en zet haar bij zich op schoot, in haar kleermakerszit. Felice slurpt ondertussen verder totdat ze doorheeft dat dit verspilde energie is.

Cedric is wakker geworden en kijkt hoopvol naar het broodje dat Maarten in zijn hand heeft. Maarten kijkt nog naar het stuk bos voor hen en draait zich om als hij 'papapa' hoort. 'Die!', roept Cedric gretig terwijl hij nog dwingend wijst. Maarten moet nog even uit zijn droom komen, maar begrijpt na een paar tellen de hint en loopt naar de kinderwagen. Hij tilt Cedric eruit en scheurt daarna een stuk brood af en geeft dat stuk aan hem. Hij zet Cedric naast Myra op het kleed en graait ondertussen weer in de tas onder de kinderwagen. Hij komt terug met de tuitbeker met melk. Cedric graait daar nu ook enthousiast naar. Een tikje in gedachten vraagt Maarten aan Myra, terwijl hij weer meer voor zich uit kijkt; 'zullen we nog een stukje verder zo? Cedric laten we nog even op het kleed spelen, dan is hij zo moe en dan wil hij wel weer een stukje gereden worden. En dat dametje kan er dan naast want die is op zo te zien. Dan kan zij een dutje doen.'

Myra kijkt naar het meisje op haar schoot en wriemelt wat aan één van haar loshangende haartjes bij haar oortje. Er zit in haar nek een pluk los en die draait ze om haar vinger. Felice zit onderuit tegen haar buik aan langzaam smakkend op een laatste stukje van haar broodje. Ze kauwt steeds langzamer en wordt warmer en zwaarder. Myra moet zichzelf ondersteunen met haar armen om haar gewicht beter te kunnen dragen. 'Ja,' zegt ze, 'dat moet wel lukken.' Ze drukt een kus bovenop het hoofdje van Felice. 'We kunnen iets meer links

aanhouden, zodat als we het bos doorlopen meer op de terugweg uitkomen bij de wijngaard, dan is het ook niet te ver meer.' 'Ja, daar dacht ik ook aan', zegt Maarten. Hij heeft weer verbinding met zijn telefoon en bekijkt de route, 'dat moet lukken. Ik schat dat we nog ongeveer een halfuur over de weg moeten lopen als we het bos hier weer uit komen.' Hij wijst op zijn telefoon om de route te laten zien aan Myra. Zij knikt. Cedric heeft zijn stuk brood, dat nog overgebleven is, even gelaten voor wat het is en hij kruipt over het kleed richting een tak. 'Oh, echt een jongen!'. In zijn poging de tak te pakken laat Cedric een flinke boer waar ze hard om moeten lachen. 'Uit zo'n klein jongetje!', hikt Maarten, 'respect!'

Ze zijn langer blijven zitten dan verwacht. Maarten heeft tussendoor wat foto's geschoten van de grasrollen in het hoge gras en van de kinderen. Cedric is ondertussen verzadigd en Felice is al half in slaap gevallen op Myra's schoot. Maarten heeft het merendeel van de spullen al ingepakt en onderin de kinderwagen gestopt. Myra tilt Felice op en zet haar voorzichtig in de kinderwagen. Maarten heeft Cedric al beet en zet hem in het zitje ernaast, ook een tikje onderuit. Hij geeft hem zijn lange kralenketting, die aan de kinderwagen hangt. Die stopt hij tevreden in zijn mond. 'Zo, we kunnen weer!', zegt ze met een zucht van de inspanning. Fayes riem haalt ze van de boom en legt die weer om het handvat van de kinderwagen. Faye komt langzaam overeind en rekt zich uit, zichtbaar teleurgesteld om haar dutje te moeten onderbreken. Maarten loopt al wat vooruit om te kijken hoe het pad verder gaat aan de andere kant van het weiland een stukje naar beneden. Hij maakt her en der nog wat meer foto's en houdt zijn camera bij de hand door hem om zijn nek te hangen. Felice nestelt zich verder in de kinderwagen en steekt een duimpje in haar mond. Myra loopt dan rustig achter Maarten aan met de kinderwagen en de hond ernaast. Myra doet het rustig aan om de kinderwagen niet teveel heen en weer te laten hobbelen over het niet al te egale veld.

Ze komen in een ander soort bos dan waar ze eerst doorheen liepen. De bomen zijn dunner en staan dicht bij elkaar. De bladeren zijn frisgroen en het bladerdak is nog niet erg dicht, waardoor er een vrolijk lichtspel ontstaat. Dit wordt versterkt door de voorbij trekkende wolken en de wind die de toppen nog net weet te raken zo tussen de heuvels door. Tussendoor komen ze verbrande stronken tegen van oudere bomen. Het nieuwe bos wat zich heeft gevormd heeft iets weg van jonge wilgen wat Myra even aan thuis doet denken.

Waar zij wonen is veel water en ook veel wilgenbos. Het pad is ontstaan door jarenlange wandelactiviteiten of door wild. Het is moeilijk te zeggen. Misschien dat een plaatselijke boer het een beetje bijhoudt. De kinderwagen past er net op. 'Maarten? We gaan niet te ver meer hè, we moeten nog wel terug?', vraagt Myra aarzelend. 'Ja ja', zegt hij afwezig. Hij is blijkbaar nieuwsgierig naar wat er komt na de volgende bocht. Op dit pad zijn ze nog nooit geweest, hoewel ze hier al jaren komen en ook regelmatige wandelingen maken. Myra's vader had het wel eens over dit pad gehad, dat het er erg mooi en rustig was. Hij had hiervoor ook gewaarschuwd maar wilde niet teveel uitwijden. Het was volgens hem beter om op de paden te blijven lopen en hij had daarbij bezorgd gekeken. Myra snapte die waarschuwing niet zo, want ze kent de omgeving verder als haar broekzak. Eigenlijk hebben ze de telefoon met Google Maps erop niet meer nodig.

Er lopen zo'n drie heuvelruggen ongeveer evenwijdig aan elkaar voordat je het Dordognedal bereikt. Tussendoor loopt ook de vallei van de Ceou. Maar die rivier is kleiner. Als je weet hoe de heuvelruggen lopen, kan je gemakkelijk je locatie bepalen. Er zijn voldoende herkenningspunten en iedere heuvelrug heeft zijn eigen uitstraling. Myra denkt ondertussen aan vrienden die hen jaren terug een keer in Frankrijk kwamen opzoeken. Die kwamen pas drie uur later aan dan verwacht, omdat ze hopeloos de weg kwijt waren geraakt. Voor buitenstaanders is de logica vaak nog lang te zoeken aangezien je je auto door vele haarspeldbochten moet loodsen en het lastig is om je richting te bepalen. Hij was zo eigenwijs dat hij de kaart er niet bij wilde pakken, hij wist het wel. Zo moeilijk kon het niet zijn. Ze waren immers in de buurt want ze waren een gehuchtje gepasseerd met een naam die ze herkenden uit één van Maartens of Myra's verhalen. Zij was geen ster in kaartlezen maar zag wel dat er iets niet klopte. 'De rivier moest zich toch aan de rechterkant bevinden?', gooide zij steeds aarzelend op. Tenminste, dat vertelde ze later aan hen. Ze reden al een tijdje aan de linkerkant van een riviertje namelijk. Dit leidde natuurlijk weer tot een ruzie die moest worden beslecht door even te stoppen en wat te drinken. Uiteindelijk gaf hij toe en keek op de kaart. En, als Myra haar verhaal moest geloven, riep hij; 'natuurlijk zitten we fout, we zitten aan de verkeerde kant van de rivier!' Zij hield daarna wijselijk haar mond om de ruzie niet van voren af aan te laten beginnen. Een tikje verhit kwamen ze daarna aan.

Gelukkig veranderde de sfeer met een goede fles wijn en wat sateetjes op de barbecue. Het werd erg laat toen. Hoe lang was dat geleden? Ze zijn nu zeker al een jaar of vier uit elkaar. Beiden waren erg lief, maar samen vormden ze geen goede match. Daar kwamen Myra en Maarten die week wel achter. Hij is inmiddels getrouwd met iemand anders en heeft een zoontje. Zij heeft zich op een andere baan gestort en ze heeft net een appartement gekocht. Hij had zo'n rare gewoonte, wat was dat nou? Oh ja, hij liet overal gebruikte koffie of theekopjes staan, heel irritant! Met beiden is het contact verwaterd.

'Oh, sorry schat, wat zei je?' Myra wordt door iets wat Maarten zegt gedwongen wakker te worden vanuit haar herinneringen. Maarten herhaalt dat Felice intussen in slaap is gedommeld. Af en toe glijdt haar duimpje uit haar mond door de hobbels van de wagen. Soms zuigt ze hem weer terug in haar mondje. Er loopt wat speeksel uit haar linker mondhoek. Er zit een spuugdraadje tussen haar wang en haar handje. Myra geeft Cedric een soepstengel waar hij tevreden op begint te sabbelen. Myra hoort af en toe wat onbeduidend gebrabbel. Hij heeft het blijkbaar naar zijn zin.

Maarten begint te vertellen dat ze nu langzamerhand in het oudere deel van het bos zijn aangekomen. Daar waar geen brand heeft gewoed. Myra kijkt opnieuw om zich heen en ziet inderdaad dat de bomen groter zijn. De takken zijn meer gebogen door decennia lang het gewicht van een bladerkroon te moeten dragen. Mos groeit in zware matten op de stammen en het hangt her en der in pluimen naar beneden. Af en toe schiet er een bosbewoner snel weg tussen de takken door. Meestal te snel om te zien wat het is. Het is er een stuk donkerder doordat de oude eiken met hun brede kronen veel licht tegenhouden. En het is er opvallend stil. Het is vrijwel windstil en gek genoeg is er ook geen gezang van vogels te horen. Maarten en Myra staan stil en houden een moment hun adem in. Maarten kijkt haar een tikje gespannen aan en laat zijn adem hoorbaar ontsnappen. Hij draait zich naar Myra om en kijkt haar verbaasd aan. Zij kijkt al even verbaasd terug. 'Zag jij dat nou ook?', vraagt hij. Myra denkt even na, dan realiseert zij zich dat terwijl Maarten hardop uitademde er een wolkje ontstond van mist, alsof het zou vriezen. 'Je bedoelt, de rook van je adem?' 'Ja, dat ook.....ja'. 'Het koelt wel af maar dat mag ook wel aan het einde van de middag, maar een jas is nog niet echt nodig. Het zal hier om de één of andere reden wel vochtig zijn. Dat verklaart de hoeveelheid mos misschien ook', redeneert Maarten zelfverzekerd.

Myra onderdrukt een andere gedachte. Ze heeft een gevoel dat er iets anders is. Ze heeft ineens een voorgevoel wat ze moeilijk kan duiden. Maar ze wil niet in een vervelende discussie terecht komen.

Het bos is in jaren niet onderhouden, op het paadje na ziet het er best onherbergzaam uit. 'Zitten we nog wel goed?', vraagt Myra voor de zekerheid. En gelijk weet ze dat ze dit beter niet had kunnen vragen. Maarten kan weinig hebben de laatste tijd. Hij schiet snel in de verdediging als ze ook maar iets uit wat zou kunnen lijken op kritiek. 'Ja hoor', antwoordt Maarten iets lijdiger dan gewoonlijk. 'Kijk daar gaat de bocht al flauw naar links. Als we die uitlopen komen we weer op de asfaltweg. Daar ongeveer waar we die herten hoorden.' Faye loopt nog steeds netjes vlak naast de kinderwagen. Zij lijkt ook moe en heeft geen zin meer om op jacht te gaan. Misschien ruikt ze ook geen herten meer in de buurt. 'Maarten, schat, herten volgen toch meestal vaste routes door het bos?' 'Ja, dat denk ik ook.' 'Waarom reageert Faye dan niet?' 'Die zal wel moe zijn', Maarten haalt weer iets meer geïrriteerd zijn schouders op. Faye die geen zin heeft om op onderzoek uit te gaan. Myra vindt het raar. Ook beseft ze dat ze al een tijdje rondloopt met een knoop in haar maag. Maar de oorzaak kan ze moeilijk thuisbrengen. Misschien komt het door de spanning die ze heeft ervaren de laatste paar weken. Het was ook druk op haar werk en Cedric is ziek geweest waardoor ze 's nachts ook nog eens veel in de weer waren. En dan waren er nog de ruzies. Myra is blij dat Maartens stemming op vakantie beter is en dat het haar beter lukt om gewoon in gesprek met hem te komen. Desondanks heeft ze het gevoel dat er iets tussen hen in blijft staan. Maar, bedenkt ze zich, de stress die hij ervaart op zijn werk schud je niet in één keer van je af. Of zou er meer spelen?

Faye is deels husky en deels wolf. Ze ruikt een muis al op kilometers afstand dus dan zou ze nu toch ook af en toe onrustig moeten worden? Dat was in het begin dat ze haar hadden soms erg lastig. Ze konden haar haast niet loslaten want dan ging ze de hort op. Eén keer waren ze haar uren kwijt tijdens een boswandeling om haar zo ongeveer aan de andere kant van het bos terug te vinden in een weiland bij een paar geiten van een boer. Wat waren ze blij dat die geiten zich goed konden verdedigen. Faye had een flinke bok gehad en was daar een klein beetje beurs door. Ze liep ook een paar dagen moeilijk door de spierpijn. De boer had geprobeerd haar weg te jagen. Maar de geiten bleken te interessant. Gelukkig kwamen ze er op tijd

aan want de boer had al een flinke tak in zijn handen toen zij aankwamen. Na uit te hebben gelegd dat ze tot dan toe alleen maar muizen had gevangen en ze verder geen vlieg kwaad doet, kalmeerde de man. Daarna hebben ze haar lange tijd niet los durven laten. Maar hier in de bossen kan ze weinig kwaad. En gelukkig werd ze met het ouder worden ook gehoorzamer. Maar ze blijft vaak wel onrustig aan de lijn als ze wild ruikt. En ze is al een hele tijd rustig nu. Verder is ze de ideale hond, bedenkt Myra. Toen ze kinderen kregen hielden ze hun hart vast. Ze is net zo groot als een herder en je wilt je baby wel beschermen. Maar gelukkig deed ze niets. De eerste keer dat ze haar toestonden om aan Felice te ruiken stond ze te kwispelen en wilde ze haar het liefst aflikken. Dat laatste hielden Maarten en Myra maar tegen.

De weg loopt nu inderdaad meer naar links en Myra denkt in de verte een auto te horen rijden. Toch slaakt Myra een zucht van opluchting. Maarten kijkt haar aan. 'Niet zo bezorgd moedertje', zegt hij een tikje streng, maar geeft haar na een korte aarzeling een kleine knipoog. 'Zou hij zich weer herstelt hebben van zijn bui?', vraagt Myra zich af. Ze checkt tegenwoordig constant zijn gemoedstoestand en dat maakt dat er vaak een gespannen sfeer heerst tussen hen twee. Het pad is hier breder en Maarten komt naast haar lopen en neemt de wagen even over zodat ze even de struiken in kan.

Eenmaal terug ziet Myra Faye kwispelen met een blik; 'waar was jij nou?' Felice en Cedric liggen nu allebei te slapen. Myra pakt het picknickkleed weer op en vouwt hem verder open. Nu kunnen ze er allebei onder liggen. Blijkbaar doen ze genoeg indrukken op en worden ze rozig van de buitenlucht. Ze lopen verder in stilte en kijken om hen heen. Myra bedenkt zich dat het er voor zo'n oud bos zo stil is. Er glipt geen hagedis meer weg uit de plekjes in de zon en er kwetteren geen vogels meer. Er is nauwelijks geruis van de takken en bladeren. Ze hoort voor nu alleen hun voetstappen op de krakende ondergrond van het bospad en hun ietwat schokkerige ademhaling. Zelfs de wolken lijken stil te staan in de lucht nu. Het is nog steeds half bewolkt en ze lopen al vijf minuten min of meer in het zonlicht dat door het bladerdak weet te ontsnappen. 'Hoor jij ook....' 'Nee, ga jij maar...'. Maarten draait zich naar Myra toe en kijkt haar even aan, 'jij eerst'. Hij kijkt daarna weer om zich heen. 'Ja schat', vult ze in, 'ik hoor ook weinig, wat is het hier rustig he?' 'Ja, ongekend rustig dat komt

niet zoveel meer voor.’ Maarten kijkt met een zucht betekenisvol richting de kinderwagen.

‘Soms denk ik wel eens dat zo’n bos met ons meekijkt in plaats van dat wij het bos zien’, zegt Myra zachtjes. ‘Ja ja’, zegt Maarten ineens meer vermoeid, ‘jij weer met je sprookjes!’ Myra kijkt iets geïrriteerd weg door de toon waarop Maarten op haar reageert. ‘Dat weet je toch, de wereld is mooier als je in ‘sprookjes’ gelooft. En er heerst hier een raar sfeertje vind ik.’ ‘De wereld is al mooi genoeg hoor wat mij betreft, die heeft geen opsmuk nodig’, reageert Maarten bars. ‘Ja, maar er moet toch een reden zijn voor al dit? Je kan je toch ook meer openstellen voor een ander soort gedachte?’, zegt Myra terwijl ze een groots gebaar maakt om zichzelf heen. ‘Ik volg gewoon meer mijn gevoel dan jij. Het is er toch allemaal niet toevallig. Jij wilt alles kunnen berekenen en verklaren. Nou, soms lukt dat gewoon niet’, zegt ze met een iets zangeriger toontje dan ze eigenlijk wilde gebruiken. Myra kan het niet laten en vervolgt. ‘Alles om je heen zou toch ook het bewijs kunnen zijn dat er ergens een zeer creatieve geest aan het werk zou kunnen zijn geweest of niet dan?’ Haar stem klinkt nu nog meer geïrriteerd. Ze vervallen de laatste tijd meer in dergelijke discussies, die nergens naar toe lijken te gaan. Ze is er zo moe van. ‘Ja, dat is zo....als je in sprookjes gelooft.’ Maarten klinkt nu denigrerend naar Myra toe en ze voelt zich als een klein kind behandeld. Ze bijt op haar onderlip en balt haar vuisten. ‘Oh, je doet het weer makkelijk af! Alsof ik een kind ben omdat het niet logisch klinkt voor jou. Wij, mensen, weten toch niet alles? De waarheid bestaat volgens mij niet, het is misschien wel wat je ervan maakt. Je was zo aan het klagen over je werk. Dat je de ene opdracht na de andere moet doen, dat je zo weinig vrijheid krijgt. Ach man, je kan die vrijheid toch zelf gaan zoeken? Maak nou eens een keuze! Zoek een andere baan waarin je wel te genieten bent! De laatste tijd lijkt het of je er niet meer bent. Je luistert niet meer naar wat er in mij omgaat. Alsof het je allemaal koud laat. Je bent alleen maar aan het werk en je laat ons aan het lot over.’

Dat was de genadeslag. Myra heeft zich over een grens heen bewogen en ze weet het. Oud zeer kwam te snel in haar naar boven en maakte haar onredelijk. Ze gooit dingen voor Maartens voeten die in haar opkomen. Als ze dit door krijgt besluit ze haar mond te houden en haar woordenstroom stopt daardoor abrupt. Ze heeft geen zin in ruzie, alweer. Maar ze weet eigenlijk al dat het te laat is. Gelukkig slapen de kinderen door in de kinderwagen. Maarten kijkt zichtbaar

geërgerd weg. Een frons trekt over zijn gezicht. Hij kan haar even niet aankijken, ze voelt het. Ze voelt zijn frustratie stijgen en ze weet dat hij het gesprek zal afkappen. Iets wordt hem te heet onder zijn voeten. Ze voelt haar bloed naar haar wangen stromen. Kort bedenkt ze zich dat ze er ook wel verhit uit zal zien.

‘Ja, betrek mijn werk erbij, ik ben ook op vakantie. Deze wandeling was net zo leuk, moet jij dat weer opgooien! Jij ziet er veel te veel in en gaat er te lang op door! Dat doe je altijd! Telkens verpest je de sfeer’, sist Maarten, nu niet meer in staat zijn gevoel helemaal te negeren. ‘Ik houd erover op! Dat gezeur!’

Het pad gaat weer wat omhoog en is oneffen door boomwortels en stenen. Met een zucht pakt Maarten de kinderwagen op een iets dwingende manier over en besluit hem een stukje achter zich aan te trekken, weg van Myra. Hij heeft het gesprek beëindigd, maar het conflict is verre van over. Myra loopt erachteraan met Faye en ziet de kinderen in hun zitjes heen en weer hobbelen. Beiden blijven echter diep in slaap. Haar rechtervoet begint pijn te doen bij haar kleine teen, blijkbaar is daar een blaas aan het ontstaan. ‘Verdomme!’ Nog even doorzetten, ze hoopt dat het daarbij blijft. Adem in adem uit. Ze wisten waar ze aan begonnen, al in het begin. Zij die in veel gelooft als het logisch voelt, hij die iets alleen gelooft als het door tien verschillende onderzoeken is bewezen. Het viel gewoon even verkeerd, dat is alles. Hij is gewoon een tikje overwerkt. In het begin vond hij zijn werk bij een telemarketing bedrijf als ICT-er een uitdaging. Maar na vier jaar blijkt de lol er al aardig vanaf te zijn. De werkdruk is te hoog sinds zijn collega is vertrokken wegens een arbeidsconflict, een half jaar geleden. Door bezuinigingen kon er niemand bijkomen en de sfeer op de werkvloer is er sindsdien niet beter op geworden. Eigenlijk is dit zo omdat Maarten het met veel punten eens was met zijn, nu, ex-collega. Hij wilde alleen de boel niet op de spits drijven. Hij wilde het nog een kans geven en wilde ook kiezen voor zekerheid. Ze wilden toen al graag een tweede kindje. Ze wisten toen niet dat het wat langer zou gaan duren dan bij Felice, waarbij het in één keer raak was.

Myra kijkt Maarten na en bedenkt zich dat zijn spontaniteit er onder lijdt. Beiden gaan soms op in de dagelijkse routine als het druk is op het werk. Maarten vertelt er weinig over, maar ze weet dat hij inwendig vaak zit te schelden op zijn werkgever. Die dan weer nieuwe eisen stelt terwijl hij op de goede weg leek te zijn. Dan gooit hij er

meer uren tegen aan om weer op de juiste koers te komen. Dat telkens in een keurslijf te moeten werken, lijkt haar verschrikkelijk, toch klaagt hij in verhouding weinig. Het lijkt echter alsof hij stukje bij beetje meer van zichzelf inlevert en dat trekt een zware wissel op hun relatie. Ze mist hem, hoe hij was.

‘Pff,’ mompelt Myra, ‘hij is het zat geloof ik, hij gaat wel hard zo.’ ‘Lieverd, doe nou eens rustig’, zegt ze terwijl ze haar tempo iets versnelt om hem bij te houden. ‘Zo, hier is het iets beter te doen, neem jij de wagen weer over?’, zegt Maarten bars. ‘Ik ga wat foto’s schieten.’ Maarten heeft het er niet meer over. Hij wil weg. Myra draait de riem van Faye om haar handpalm en draait de wagen weer recht met haar andere hand. Maarten is vooruit gelopen. Myra ziet dat hij van het pad af loopt achter een struik langs. Kort daarna komt hij teruggelopen. ‘Ik zie daar het begin van een oud boerenpad, weet je wel met van die oude stenen muurtjes? Het is echt erg mooi, want een paar oude eiken zijn over de muurtjes heen gegroeid. Alles is bedekt met varens en mos ook. Het pad is nogal onbegaanbaar met de kinderwagen en loopt in bochten steil van de heuvel af. Ik wil even gaan kijken en wat foto’s maken.’ Maarten probeert luchtig te klinken maar Myra hoort zijn boosheid erdoorheen. Myra zucht hoorbaar. ‘Lieverd, het is al laat, de kinderen worden zo wakker en willen waarschijnlijk naar huis...’ Even valt er een stilte waarbij Maarten Myra strak aan blijft kijken. De spieren in zijn kaak spant hij zichtbaar aan. ‘Weet je?’, Maarten haalt even diep adem, ‘laat maar, ik ga even en ik ben zo terug!’ Zijn gezicht staat iets verwrongen. Een frons verdiept zich boven zijn neusbrug. Myra weet wat hij denkt. Hij denkt dat zij hem niets gunt en dat ze moeilijk doet. In feite denkt zij dat hij er op dat moment alles aan doet om onder een echt gesprek uit te komen. ‘Trouwens als je daar naar links kijkt, zie je het begin van de wijngaard alweer. Daarachter moet de asfaltweg zijn. Als het je niet zint om te wachten, loop je maar alvast door’, snauwt Maarten geïrriteerd naar haar en loopt weg met zijn camera al in de hand. Myra ziet hem tussen de struiken door over een paar boomwortels stappen en een losse steen wegtrappen. Hij is blijkbaar echt boos. Myra gromt om haar frustratie te uiten. Maar niet te hard want ze wil de kinderen niet wakker maken. Ze blijft vertwijfeld achter met de twee kindjes in de kinderwagen en de hondenlijn in haar hand. Faye maakt nog een speelse beweging om mee te willen springen richting het boerenpad maar Myra noemt haar

naam waardoor ze haar vragend aankijkt en gaat zitten. Ze kwispelt nog een beetje.

Eerlijk gezegd lijkt het Myra ook wel een plek die mooie beelden op zou kunnen leveren. De muurtjes zijn vaak al heel oud. Sommigen dateren al vanaf de twaalfde eeuw is haar ooit ter ore gekomen. Boeren rapen de stenen van hun land nadat ze de meeste begroeiing hebben weggezaagd. Ze maken er dan muurtjes van als een soort erfafscheiding. Daarna doen ze aan de andere kant hetzelfde, waardoor er een paadje ontstaat met aan beide zijden muurtjes. Dan is er gelijk een pad ontstaan waar je weer makkelijker overheen kan lopen. De omgeving hier is echter flink aan het vergrijzen. Door meer moderne technologie zijn er minder boeren en die verkiezen steeds vaker ander grondgebied voor hun gewassen of hun vee. De jongeren zijn weggetrokken naar de grote steden om daar werk te zoeken. Het gevolg is dat de paadjes langzaam maar zeker terug worden genomen door de natuur. Soms kom je zelfs resten tegen van oude huisjes. Veelal zijn de dakpannen verdwenen door stormen of hergebruik en het hout van de steunbalken is half of totaal vergaan. De muren blijven vaak nog wel lang intact. De huizen zijn van stenen uit de omgeving en bevatten dikke muren. Ze zijn dus erg solide. Het lijkt Myra een hoop zwaar werk vroeger voor die boeren. Alles met paard en wagen en met de hand.

Ze besluit hun woordenwisseling van zich af te schudden. Ze zijn gewoon moe van de wandeltocht, kan gebeuren. Ze moet ook niet zo zeuren. Het is immers vakantie. 'Laat los die controle.' Ze rolt even met haar schouders om haar gedachten kracht bij te zetten. Als hij zo terug is zal ze proberen het over een andere boeg te gooien. Bijvoorbeeld beginnen over de foto's die hij heeft gemaakt. Misschien kunnen ze die mooi samenvoegen in een boek. Zo'n mooi boek met een harde kaft, dat je open in een boekenkast kan leggen als interieurding, dat staat mooi. Dat is misschien wel een leuk cadeautje om te maken, door het samen te voegen voor hem. Het duurt niet al te lang meer voor zijn verjaardag. Ze besluit te wachten en Maarten even zijn ruimte te gunnen. Misschien kan ze wel iets zeggen als hij terugkomt. Dat ze geen ruzie meer wil en dat ze er samen met hem uit wil komen.

Er verstrijken een paar minuten waarin ze in vertwijfeling een beetje blijft staan daar waar hij haar achter liet. Ze begint de tijd een beetje te voelen. De kinderen zijn nog in slaap en ze kijkt om zich

heen. Het pad waar ze op liepen wordt verderop breder en vormt een karrespoor. Net iets verder over de glooiing van de heuvel ziet ze dat het opener wordt en dat er een kaal veld ligt met wat distels en plat liggende wildbloemen. De grond is dor en her en der liggen stukken steen en puin. Ze denkt een stuk tegel in een contrasterende kleur te kunnen ontwaren. Er staan wat verschraalde bomen die overgebleven zijn na de onnauwkeurige ontbossing. Daarachter loopt de heuvel weer omhoog. Myra ziet in de verte een schuin geplaatste heg die een patroon vormt met die erna en die ervoor, de wijngaard vermoedelijk. Dat betekent inderdaad dat het nooit heel ver kan zijn tot de hoofdweg. Als ze die volgen en dan op de kruising schuin links aanhouden, komen ze al aardig in de buurt van het huis. Myra ontspant wat. Het is maximaal twintig minuten tot een half uur lopen. Dat is te doen ook al worden de kinderen wakker en jengelig.

Faye is onrustig aan de lijn. 'Ja, waar blijft het baasje nou?' Ze kijkt op haar horloge. Ze schat dat Maarten al een klein kwartiertje weg is. 'Was het nou echt zo erg?' Met een plof gaat Myra naast de wagen zitten op een stukje dor gras en trekt de waterfles onder de kinderwagen vandaan.

2. Verdwaald.

Maarten snuift en beent weg. 'Ach, wat heeft ze mij toch snel op de kast zitten zo. Wat een gezeur!' Hij trapt tegen een steen die voor zijn voeten ligt. 'Dat had ik beter niet kunnen doen', denkt hij. Zijn teen klopt nog na van de trap. 'Denk aan iets anders', denk hij, 'laat het overwaaien.' Daarna merkt hij dat hij zich al weer wat frisser voelt en minder boos. Hij kijkt om zich heen en vertraagt zijn tempo. Dit is nodig omdat er veel puin op het pad ligt. Door de jaren heen zijn de muurtjes een beetje afgebrokkeld en sommige stukken lijken haast weggeslagen. Er kan natuurlijk ook een keer een flinke stier tegenaan hebben geleund of een tractor tegen aan zijn gereden. Of de boer had ergens anders stenen voor nodig. Dit in combinatie met de boomstronken en wortels, die het pad weer terug in hun bezit proberen te nemen, maken dat het pad best moeilijk begaanbaar is. Maarten kijkt voor zich uit. Het pad voor hem zigzagt vrij snel van de heuvel af dieper het bos weer in. Hij heeft een kort uitzicht over een oud veld schuin rechts en op een veld linksachter. Daarachter ziet hij de glooiingen van de heuvels, bedekt met oude boomkruinen, zover hij kan kijken. Op de verwaarloosde velden groeien al wat kleine eiken en braamstruiken. Er groeit ook een struik die hij niet goed thuis kan brengen maar die fikse stekels heeft. Daar moet hij even voor uitkijken. Dat is er echt één die goed in je broek kan blijven hangen of dwars door je schoenzool kan gaan steken als je pech hebt. Maartens oog wordt getrokken door een bocht verderop die nogal donker is. Hij besluit een stukje door te lopen. Bij de bocht aangekomen zijn de muurtjes bedekt met een dikke laag mos. Ze liggen in de schaduw van een enorme oude eik waar het zonlicht moeilijker door weet te dringen tot de bosgrond. Naast het muurtje is een veld met donkergroene varens. Daar valt tussen de bladeren door wel wat licht op.

Maarten volgt het veldje naar achteren en schrikt op. Achter in het veld staat een hert dat hem verschrikt aankijkt en verstijfd blijft staan. Het is een immens edelhert met een groot gewei. Snel neemt hij een foto. Maarten denkt er aan dat hij foto's wil maken waarop oude sporen staan die de mens heeft achtergelaten. Het oude muurtje zou daarvoor als voorgrond bijzonder geschikt zijn voor het tafereel met het hert. Hij neemt zijn camera en stelt de juiste settingen in. Heel voorzichtig, hij wil het hert niet doen opschrikken, zet hij een stap

achteruit om iets meer afstand van het muurtje te kunnen nemen. En nog één stap, en nog één. Hij blijft met zijn hak achter een boomwortel hangen en kan ternauwernood zijn evenwicht bewaren. Hij kijkt vlug naar het hert. Gelukkig, het hert staat nog op dezelfde plek. Het draait zijn kop met gewei langzaam de andere kant op, alsof hij kijkt of er ook iemand anders heeft meegekeken hoe Maarten aan het stuntelen is. Daarna draait hij zijn kop weer terug richting Maarten. Stilletjes slaakt Maarten een zucht. Hij had zijn adem ingehouden. Nog een grote stap naar achteren, perfect. Hij checkt zijn instellingen nog eens en kijkt weer waar het hert zich bevindt. Maarten kijkt door de lens richting....Het scherm wordt ineens totaal gevuld door de kop van het hert, terwijl hij op de knop drukt. Het licht van de flitser reflecteert in één van de ogen van het hert en staat nog op zijn netvlies gebrand als hij verschrikt een paar passen achteruit strompelt. Maarten knippert een paar keer, herpakt zich en gaat steviger staan. Dan kijkt hij weer op. Weer verliest hij bijna zijn evenwicht van schrik. Als hij naast de camera kijkt is er geen spoor meer te bekennen van het hert. Er is geen wind, geen varen beweegt, geen vogel die zingt. Langzaam gaat Maarten half tegen het muurtje achter hem zitten terwijl hij naar het veld met de varens kijkt. Hij hoort zijn hart hard bonzen in zijn keel en slapen. Terwijl hij slikt, ervaart hij hoe zijn adamsappel naar beneden verplaatst en daarna weer naar boven. Ook dat maakt geluid. Hij hoort dat hij slikt. Hij wrijft met zijn rechterhand achter in zijn nek en uit een zenuwachtig lachje. Hij staat weer op en kijkt op zijn horloge. Het staat stil en hij tikt ertegen. Hij denkt een minuut of twintig weg te zijn en besluit dat hij nog wel een stukje verder kan lopen. 'Laat mevrouw maar even in haar sop gaar koken', denkt hij. Het pad gaat verder naar beneden. Daar is het bos meer hetzelfde. De gebeurtenis met het hert houdt hem ondertussen nog bezig. Het hert moet uit paniek en verwarring naar hem toe gesprongen zijn en daarna weer zijn gevlucht. Een andere verklaring heeft hij niet. Na tien minuten vindt hij het mooi geweest en besluit om op hoger tempo terug te lopen. De kinderen zullen wel wakker worden zo. Terug omhoog is anders dan hij had verwacht. Nu valt het op hoe steil de afdaling eigenlijk is geweest. Het kost hem best veel kracht en hij vervloekt de goden dat hij hier niet over na heeft gedacht. Maarten voelt zijn kuiten al verzuren. 'Dat wordt nog leuk dat teruglopen, ik ben dadelijk gesloopt', zegt hij tegen zichzelf. Hij herinnert zich de afdaling. Nu zijn de obstakels nog vervelender dan op de heenweg en als klap op de

vuurpijl haalt hij zijn been flink open aan zo'n vervelende struik. Hij schrikt en verzwikt zijn enkel. Hij vloekt hardop en grijpt naar zijn been. Hij voelt dat de pijn aanhoudt en kijkt naar beneden. Hij ziet dat er een tak aan zijn broek is blijven hangen en trekt die er vanaf. Hij had niet beseft dat de stekels diep zijn huid binnengedrongen waren en met de tak verwijderd hij ook de stekels uit zijn been waardoor de wond begint te bloeden. 'Shit! Heb ik weer!' Zijn enkel voelt een tikje stijf.

Na drie kwartier te hebben gelopen, komt hij op de plek aan waar hij Myra en de kinderen heeft achtergelaten. Er is geen spoor van hen te bekennen behalve een vage afdruk van de kinderwagen in het dorre gras. Maarten kijkt richting de kant waar de wijngaard ligt, maar ontwaart daar alleen maar meer bos in de verte. 'Myra was ook goed kwaad zeker?', denkt hij. 'Zou ze doorgelopen zijn? Of zijn de kinderen gaan zeuren en is ze daarom vast vooruit gelopen?' Maarten zucht en kijkt voor zich uit. Dat betekent doorlopen zonder een slok water. Hij begeeft zich in de richting waar hij dacht dat de wijngaard was. Hij kijkt op zijn mobiel maar die heeft geen signaal. Langzaam zet hij de pas erin.

Myra is weer gaan staan en kijkt richting het pad waar Maarten in is gelopen. 'Jemig, eikel', scheldt ze inwendig. Ze is woedend. De spanning van de afgelopen maanden is nog niet verwerkt en ze voelt haar innerlijke onrust in omvang toenemen. Ze stampt op de grond om haar gedachten kracht bij te zetten. Ze kijkt vertwijfeld om zich heen. Stelt ze zich aan? Als het ware bekijkt ze zichzelf even van een afstand. Ze is ook bezorgd stelt ze vast. Cedric is wakker geworden en die heeft ze nog even zoet kunnen houden met wat drinken. Felice wordt ook al onrustig in haar slaap. Myra kijkt op haar horloge en ziet dat de wijzers stil zijn blijven staan. Ze denkt dat er intussen wel een uur is verstreken. Ze loopt stampend richting het pad en loopt dat een stukje op. Ze roept, hard; 'Maarten!' Eén, twee, drie, tien keer. Er volgt geen reactie. Ze kan niet naar beneden met de kinderwagen en loopt vertwijfeld heen en weer. De kinderen kan ze ook niet alleen laten. Daarvoor zijn ze echt te klein. 'Verdomme!' Ze kijkt over het bos heen en ziet dat de zon al lager staat. De horizon heeft een blauw violette gloed van opkomend vocht. Ze moeten echt naar huis, de kinderen moeten eten en naar bed. De bezorgdheid komt terug. Ze krijgt er klamme handen van. Dadelijk is hij gevallen en heeft hij zijn been gebroken? Misschien maakt hij een praatje met een boer

uit de omgeving. Hij was zo kwaad. Wil hij wraak nemen ofzo? Dan is hij wel echt de sjaak zo, mij laten wachten met twee kinderen, denkt ze. 'Klootzak!' Is hij de tijd vergeten omdat hij mooie dingen is tegen gekomen? Hij is nog bezig iets vast te leggen met zijn camera? Nou dan had hij dat toch ook wel even kunnen komen vertellen? Hij had later ook nog terug gekund. 'Ik bel hem!', denkt ze ineens. 'Shit, geen telefoon op zak. Hij is de weg kwijt geraakt daarom duurt het zo lang. Hij heeft een andere route gepakt en komt bij het huis in de buurt uit en dan neemt hij aan dat zij er al heen is gelopen met de kinderen in de wagen?' Een tijdje staat ze te wikken en te wegen, de groeiende knoop in haar maag negerend. Ze heeft moeite om haar gedachten en de daarbij behorende emoties onder controle te houden.

Ze besluit naar huis te lopen. Als hij daar niet is kan ze hem vanuit daar proberen te bellen. Ook kan ze hulp inroepen indien nodig. 'Ja', denkt ze, 'wees eens rationeel en denk logisch na. Wat is nu de kans dat er echt zoiets gebeurt zoals ik bedenk in die rare kop van mij?' Ze voelt dat deze gedachte haar iets kalmeert. Ze pakt de wagen en de hondenriem en stapt met een hoog tempo weg. Cedric kijkt haar verbaasd aan.

Myra komt aan bij het huis en opent het hek terwijl ze de kinderwagen met haar heup tegenhoudt. Haar hand ligt op de stang met de hondenriem erom heen. Ze loopt het grindpad naar de voordeur op en ziet dat de voordeur open staat. In haar haast heeft ze niet gezien dat er nog een auto op het pad geparkeerd staat. Er klinkt muziek van Barbara Streisand uit de deuropening. Er is een felle lamp aan, die normaal weinig wordt gebruikt omdat hij zo fel is. Ze hoort een stofzuiger dichterbij komen. Gebukt komt een vrouw met grijs haar in een slordige vlecht in de deuropening tevoorschijn. Ze heeft een oude grijze joggingbroek aan met een groot donkerblauw T-shirt erboven. Ze is ijverig aan het stofzuigen met haar blik op de grond gericht. 'Mam!', roept Myra verbaasd.

De vrouw kijkt op en geeft een grote glimlach terug maar die betreft snel als ze de uitdrukking ziet op het gezicht van haar dochter. Met haar voet zet ze de stofzuiger uit. 'Hé, schat, ik dacht al waar blijven jullie? Waren jullie aan de wandel? Hoi lieverds', zegt ze tegen de kinderen in de wagen die intussen beiden wakker zijn geworden en ze geeft ze een paar flinke kussen. 'Ik heb jullie gemist!' Felice klimt zelf uit de wagen en uit blijdschap klemt ze zich vast aan een been van haar oma. Zo te zien is ze voorlopig ook niet van plan los te laten.

Cedric begint half te kletsen en de brabbelen, 'omamam.' 'Mam, is Maarten hier?' Haar moeder hoort de urgentie in haar dochters stem en kijkt haar een beetje verbouwereerd aan. 'Nee, lieverd, alleen je vader en ik. Hij is dus niet bij jullie? Mam, pak de wagen en Faye alsjeblieft over.' Myra schiet naar binnen de trap op naar de woonkamer, naar de telefoon en draait het nummer van Maarten. Het nummer is onbereikbaar. Ze hangt op en draait meteen weer, en weer. Ze vloekt hardop. Haar moeder komt naar binnen met Cedric op haar heup en Felice in haar kielzog. 'Wat is er?' In een stortvloed aan woorden vertelt Myra wat er is gebeurd. 'Waar is papa?', vraagt Felice iets ongerust. Tussendoor volgt kort een antwoord; 'die komt zo schat.' Felice draait haar hoofd een beetje en kijkt haar moeder aan, dan draait ze weg richting de bak met duplo. Voor nu lijkt ze het maar even aan te nemen.

Myra's moeder heeft een flinke frons op haar gezicht van bezorgdheid. Nu pakt zij de telefoon. Myra spreekt redelijk Frans maar haar moeder ratelt. Ze kan ontcijferen dat ze een hulpdienst aan de lijn heeft. 'Man, kwijt, dochter met kinderen, bos, uhu, uhu.' Haar moeder wordt urgenter qua toon. 'Nacht bijna, stil stuk bos, alstublieft meneer.' Daarna antwoordt haar moeder rustiger en met meer begrip en volgt er een afsluiting van het gesprek. Ze draait zich om naar Myra. 'Dat was de politie in Sarlat. Ze treden vaak pas op na 12-24 uur vermissing hier in deze streek, zeker als het heet of erg koud is. Dat maakt dat ze niet in actie komen nu. Maarten is eigenlijk pas twee tot drie uur zoek toch? De sergeant wil het nog een paar uur afwachten. Daarna moet hij in overleg, aangezien het dan donker is. De kans is groot dat Maarten boos was en er even doorheen zat en dadelijk gewoon aan komt slenteren toch?' Dat moet Myra beamen. Rationeel gezien snapt ze hun redeneringen, maar met een blik maakt ze haar moeder duidelijk dat ze zeer ongerust is. Ze is blij dat haar moeder haar gevoelens gelijk zo serieus neemt. 'Weet je wat je doet?', zegt haar moeder. 'Je pakt onze jeep en rijdt terug naar dat pad met een goede zaklamp en telefoon. Papa gaat met je mee, die is in de tuin op het bankje. Samen kun je nog even terug oké? Ik blijf bij de kinderen.' Ze roept haar man en die komt even later aangestrompeld. 'Hé schat, dag lieverds, ik was even weggedommeld op het bankje. Het was een lange rit hè?' Hij krabt aan zijn hoofd en gaapt. Met verbazing hoort hij stil een paar orders aan van zijn vrouw. Voor hij het weet zit hij in de auto met een jas en een zaklamp in zijn armen en kijkt met verbazing

naar zijn dochter die gehaast hun auto start. 'Pap, ik praat je bij, echt, maar nu moet je gewoon even mee.'

'Dus hier hebben jullie elkaar voor het laatst gezien? Ja joh, dat pad, dat is een oud pad, een heel oud pad.' Er valt een lange ietwat ongemakkelijke stilte aan de kant van haar vader. 'Als ik het me goed herinner loopt dat echt diep het bos in. Wel een mooi stuk hoor, ik ben hier in jaren niet meer geweest. Vroeger kwam ik hier ooit met mijn vader, maar toen was ik ook nog maar een mannetje.' Klinkt daar nu een trieste ondertoon in door uit wat haar vader vertelt? 'Het heeft woeste stukken hoor en het is een raadselachtig stuk bos en....' Myra onderbreekt haar vader. Geërgerd zucht ze: 'Jaaaaah, dat helpt niet! Kom we gaan lopen.' 'Oké, oké.' Er is even een pijnlijke stilte alsof haar vader door wil vertellen, maar zich inhoudt. 'Laten we dan maar gaan maar blijf bij mij in de buurt.' Haar vader haalt zijn neus op en begint op een flink tempo naar beneden te lopen. Kort bekijkt Myra hem terwijl ze hem volgt. Ze merkt dat haar vader hard gaat en verbaast zich over zijn conditie. Vluchtig bedenkt ze dat hij nog meer thuis is in deze streek dan zij. Hoe lang had opa dit huis ook al weer? Ze moet echt beter luisteren als hij een van zijn bekende verhalen vertelt. Ze haast zich achter hem aan. Ondertussen checkt ze haar mobiele telefoon om haar route vast te leggen. De batterij staat laag, daar had ze niet aan gedacht. Er is ook weinig bereik. Gelukkig weet die oude bok de weg.

Maarten is al een tijdje aan het lopen. Hij kwam eerst door een veld via een karrespoor. Tot zover kwam het hem allemaal bekend voor. Maar nu loopt hij tegen een oude bosrand aan, die hij niet herkent. Het karrespoor buigt af naar rechts en hij besluit dat te volgen. Hij probeert ondertussen de route in zijn hoofd te blijven volgen. Zijn telefoon heeft nog steeds geen bereik of gps-signaal. Het zou best kunnen dat hij iets teveel naar links is afgeweken. Langzaamaan begint het te schemeren. Hij probeert de pas erin te houden ondanks zijn stijve been. Hoopvol bedenkt hij dat hij vast nog wel harder gaat dan Myra met de kindervagen en de hond. Hij zou ze dus tegen kunnen komen verderop. Het pad vernauwt zich en hij loopt het bos weer in. Daar is het nog donkerder, maar hij kan nog genoeg zien. Hij moet over een omgevallen boom stappen. 'Dat is best knap om daar overheen te komen met de kindervagen', bedenkt hij zich verbaasd.

Desalniettemin loopt hij door. Zijn zelfvertrouwen groeit als hij geruis hoort op de achtergrond. Het geruis houdt aan en lijkt dichterbij te komen. 'Vast een auto op een asfaltweg', denkt hij. Het zou tijd worden dat hij die tegen zou moeten komen. Het is een naar geluid om te horen zo in de schemering maar het is zijn enige houvast. Na tien minuten is er echter nog geen spoor van een weg te bekennen. Hij volgt het bospad weer iets naar links dat zeer smal tussen twee grote struiken doorloopt. Daar komt hij een iets groter pad tegen met weer van die oude muurtjes aan beide kanten.

Een paar meter verderop staart Maarten even apathisch voor zich uit. Hij begrijpt er niets van. Hij ziet de grote eik met daarachter het veldje met de varens. Of vergist hij zich? 'Dat kan haast niet!' Hij heeft doorgaans een gevoel voor richting en raakt haast nooit de weg kwijt. Het is bijna donker en hij zet het lampje van zijn telefoon aan om goed om zich heen te kunnen kijken. Het lijkt inderdaad op diezelfde plek. Hij hoort het geruis weer. Dit keer neemt het zijn omgeving steeds meer in beslag en het is dichterbij. Het geluid zwelt steeds verder aan. Maarten voelt zijn hart bonzen in zijn borstkas. Het geluid klinkt nu dreigend of verbeeldt hij zich dingen? De lucht om Maarten heen wordt kouder. Na een paar tellen beginnen de boomtoppen te bewegen. Eerst zachtjes en daarna steeds harder. De wind klinkt nu als een aanstormende trein. Maartens hart klopt in zijn keel. Het geluid klinkt steeds onheilspellender zo in de schemering. Maarten beseft nu dat hij helemaal geen verkeer heeft gehoord. Het is een storm die tussen de heuvels aan komt rollen. Hij weet dat het noodweer kan gaan betekenen. De onweersbuien zijn meestal een stuk heftiger in de Dordogne dan thuis in Nederland. Hij kijkt naar boven en kan in de schemering donkere wolken ontwaren. In de verte klinkt dreigend gerommel en hij ziet een lichtflits die het bos kort verlicht. De sterren zijn her en der nog te zien omdat het wolkendek zich steeds sneller verplaatst. Het zal niet lang duren of hij zal geen hand voor ogen meer kunnen zien als de bewolking toeneemt.

Maarten wordt bang. Hij voelt zich overgeleverd aan de grillen van de natuur en voelt dat hij de grip op de situatie aan het kwijtraken is. Hij denkt aan Myra en de kinderen. 'Wat kan hij nu doen?' Hij snapt er nog steeds niets van waarom hij weer bij de oude eik terecht is gekomen.

Maarten loopt vooruit met het licht van zijn telefoon voor zich uit. Hij vindt aan de rand van het pad even voorbij het veld een iets